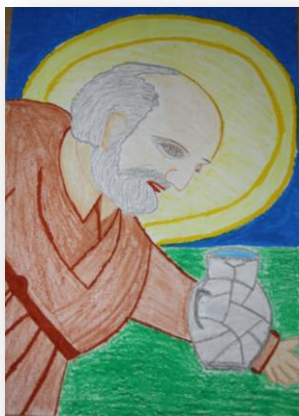

Rys biograficzny św. Jana Kantego

Św. Jan Kanty urodził się 24 czerwca 1390 roku w miasteczku Kęty odległym 30 kilometrów od Oświęcimia.

Jego rodzice: Anna i Stanisław byli mieszczanami znanymi z pobożności. Mały Jan od dzieciństwa wychowywał się w atmosferze religijności, która nie przejawiała się jedynie w słowach, ale była obecna we wszystkich aspektach życia.

Dosyć późno, bo w 23 roku życia, rozpoczął studia w Akademii Krakowskiej na Wydziale Filozoficznym i w roku 1418 otrzymał tytuł magistra sztuk. Między rokiem 1418-1421 przyjął święcenia kapłańskie, następnie w roku 1421, na prośbę zakonników w Miechowie koło Krakowa został kierownikiem tamtejszej szkoły klasztornej. Tam też

głosił kazania w języku polskim oraz przepisywał (kopiował) dzieła, szczególnie świętego Augustyna.

Czynił to także później przez 40 lat, kopiując dzieła także innych autorów, w tym świętego Tomasza z Akwinu. Pozostawił po sobie wyjątkowa spuściznę w postaci przepisywanych dziesiątków prac i traktatów naukowych – łącznie około 14 tysięcy stron.

W roku 1429 rozpoczął wykłady w Akademii Krakowskiej na Wydziale Filozoficznym, gdzie wykładał sztuki wyzwolone – logikę, fizykę i ekonomię Arystotelesa. Przez kilka lat pełnił funkcje dziekana wydziału.

Święty Jan przez 14 lat będąc profesorem na Wydziale Filozoficznym studiował w Akademii Krakowskiej teologię i studia uwieńczył stopniem magistra teologii, po czym wykładał w tejże Akademii teologię. Został uhonorowany kanonią przy kościele św. Floriana w Krakowie oraz otrzymał probostwo w Olkuszu. Z tego ostatniego urzędu zrezygnował, gdyż uważał, iż nie może czerpać dochodów z funkcji, której faktycznie spełniać nie mógł, pracując jako profesor w Krakowie.

Jan odbył pielgrzymkę do Rzymu. W żywotach Świętego wspomina się o Jego pielgrzymowaniu do Ziemi Świętej. Faktycznie były to pielgrzymki do Miechowa, gdzie w bazylice bożogrobców, w Grobie Pańskim przechowywano relikwie ziemi z Jerozolimy, z grobu Pana Jezusa. Nasz Patron słynął z wielkich dzieł miłosierdzia, w pracy duszpasterskiej krzewił kult eucharystyczny, wiele czasu poświęcał pracy w konfesjonale. Pełen zasług, w opinii świętości, odszedł do Pana 24 grudnia 1473 roku. Kiedy umierał zamknęła się lista Jego miłosiernych uczynków i wykonywanych prac. Otworzyła się natomiast skarbnica łask, jakie wyjednywał u Boga opiekun przygnębionych i potrzebujących, pracowity patron ludzkiego szczęścia. Pochowano Go w podziemiach kościoła św. Anny w Krakowie, gdzie do dzisiaj znajdują się Jego relikwie. Beatyfikacji doczekał się w 1680 roku, a kanonizacji w 1767 roku.

Postać św. Jana Kantego przez wieki obrosła legendami. Jedną z najpopularniejszych mówi o ubogiej służącej, którą spotkał zapłakaną, gdy zbiła dzban z mlekiem w drodze na targ. Cudownie naprawiony dzban za sprawą Mistrza z Kęt napełnił się ponownie, chroniąc dziewczynę przed przykrościami.

Inne przedstawiają św. Jana Kantego, który nie potrafi przejść obojętnie obok

marznącego na ulicy biedaka i przyodziewa go własnym płaszczem, oddaje jedyne buty. W zapisanym przez ks. Piotra Skargę żywocie Kanty pojawia się jako pielgrzym napadnięty przez rabusiów.

Tak zdumiał swoją uczciwością złodziei, że oddali mu ze skruchą zabrane wcześniej pieniądze...

Cechami charakteru jakie posiadał Jan Kanty może „przyodziać się” każdy człowiek, w każdym czasie, gdyż są one uniwersalne i ponadczasowe, szczególnie zaś nauczyciel i uczeń. Nauczyciel dlatego, że powinien on być autorytetem dla ucznia, takim jakim dla swoich podopiecznych święty Jan z Kęt; uczeń zaś dlatego, że wzorując się na mistrzu z Kęt, można dojść do wyżyn mądrości drogą pracowitości i uczciwości.

Sw. Jan Kanty jest więc wzorem do naśladowania dla wszystkich, którzy w swoim życiu cenią sobie **mądrość, miłosierdzie, pracowitość, uczciwość...**